

ת"פ 53669/03/22 - מדינת ישראל נגד אראם סלימאן, תרואת אגבאריה, חסן נהיה, חמזה ג' בארין, מוחמד אגבאריה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 53669-03-22 מדינת ישראל נ' סלימאן (עציר)

לפני כבוד השופט מוחמד עלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

אראם סלימאן
תרואת אגבאריה
חסן נהיה
חמזה ג' בארין
מוחמד אגבאריה

גזר דין בעניין הנאשמים 3-5

סופי

1. הנאשמים 3-5 הורשעו, על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, שכלל גם הסכמה לעניין העונש, בעבירה של קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).

כתב האישום המתוקן ביחס לנאשמים 3-5

2. כתב האישום המתוקן כולל חלק כללי וארבעה אישומים. בחלק הכללי צוין כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום פעלו סוכן משטרת (להלן: **הסוכן**) ושוטרת שכונתה **מאי** בשליחות משטרת ישראל ורכשו בהוראתה, באישורה ובכספה כלי נשק ותחמושת. כן צוין כי במועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, עובר ליום 9.10.2021 ועד ליום 22.12.2021, סיכמו הנאשמים לסחור ולמכור נשקים מסוגים שונים לסוכן.

3. לא כל האישומים מתייחסים לנאשמים 3-5 ועל כן נסקור להלן רק את האישומים הקשורים בנאשמים אלו - שהם האישומים השני והרביעי.

4. על פי עובדות **האישום השני**, שמתייחס לנאשמים 2 ו-3, ביום 5.12.2021 בשעה 21:00 לערך, נפגשו הסוכן ונאשם 2 בביתו של נאשם 2. במסגרת המפגש הציע הנאשם 2 למכור לסוכן נשק מסוג M16 מוסב תמורת 45,000 ₪ תוך שהציג לו תמונה של הנשק, וכן הציע למכור לסוכן כסף מזויף. הסוכן אמר לנאשם 2 שיחזיר לו תשובה

בימים הקרובים.

בהמשך להצעתו של נאשם 2, ביום 7.12.2021 בשעה 16:55 לערך, שוחח הסוכן בטלפון עם נאשם 2. נאשם 2, שאל את הסוכן בדבר סכום הכסף המזויף שמעוניין בו. הסוכן השיב לנאשם 2, כי הוא מעוניין במטבעות מזויפים של 10 ₪ בסכום של 5,000 ₪, ושטרות מזויפים של מאה ₪ בסכום של 10,000 ₪. הנאשם 2 אמר לסוכן שייחשב את עלות העסקה הכוללת את הנשק ויחזיר לו תשובה. הסוכן ונאשם 2 קבעו להיפגש ביום 8.12.2021 בשעה 15:00 או 16:00 בביתו של הנאשם 2 לצורך ביצוע העסקה.

עוד באותו היום, בשעה 23:20 לערך, שלח הסוכן הודעה לנאשם 2, דרך יישומון וואטסאפ, ושאל אותו בדבר מחירה של העסקה. נאשם 2 השיב לסוכן כי בגין השטרות המזויפים של 100 ₪ בסך 10,000 ₪ הוא דורש 5,000 ₪, ובגין המטבעות המזויפים של 10 ₪ בסך 5,000 ₪ הוא דורש 3,500 ₪.

האישום השני הוסיף ותיאר כי בעניין הנשק, נאשם 2 הציע לסוכן נשק M16 מוסב טוב יותר ממה שהציע לו במסגרת המפגש מיום 5.12.2021, אך עלותו 55,000 ₪. הסוכן הסכים והשניים קבעו להיפגש למחרת היום בשעה 17:00 בביתו של נאשם 2, לצורך ביצוע עסקת הנשק.

בהתאם לסיכום ולצורך ביצוע עסקת הנשק, ביום 8.12.2021 בשעה 19:00 לערך, הגיע הסוכן יחד עם מאי לביתו של נאשם 2. הסוכן נכנס לביתו ושאל את הנאשם 2 היכן הנשק, ולאחר שהנאשם 2 ביצע מספר שיחות טלפון לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, הודיע לסוכן שעסקת הנשק לא תתקיים באותו יום.

בהמשך למתואר לעיל - ואלו הפרטים הרלוונטיים לנאשם 3 - נאשם 2 ביצע מספר שיחות טלפון, כשבאחת מהן קשר קשר עם נאשם 3 לבצע עסקת נשק שבכוחו להמית אדם, במסגרתה הנאשם 2 ו- 3 יספקו לסוכן נשק.

כעבור מספר שעות, הגיע אחר לביתו של נאשם 2, כשהוא מחזיק, נושא ומוביל אקדח חצי אוטומטי FN תוצרת בלגיה, קליבר 9 מ"מ פאראבלום, מודל HP35 מס' סידורי 27064, ובתוכו מחסנית ריקה המתאימה לאקדח חצי אוטומטי FN, שהינה אביזר לנשק, ומסר אותו לסוכן בנוכחות נאשם 2.

בהמשך לכך, הסוכן בדק את האקדח ומסר לאחר בנוכחותו של הנאשם 2, בתמורה - 39,000 ₪. בסמוך לכך, עזב האחר את המקום. מיד לאחר מכן מסר הסוכן לנאשם 2 כסף במזומן בסך 2,000 ₪ עבור חלקו בעסקה. לאחר מכן עזב הסוכן את ביתו של הנאשם 2 ונסע ברכב יחד עם מאי.

כאמור, הנאשם 3 הורשע בעבירה של קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

5. על פי עובדות האישום הרביעי, שמתייחס (בין היתר) לנאשמים 4 ו- 5, ביום 22.12.2021 סמוך לשעה

1:00 התקיימה פגישה בין הסוכן לבין נאשם 2 בכניסה לכפר מוסמוס, במהלכה הציע זה האחרון לסוכן שני כלי נשק מסוג M16, אחד מוסב תמורת 70,000 ₪ והשני מקורי תמורת 90,000 ₪.

הסוכן אמר לנאשם 2 שמחירו של הנשק יקר, שכן בעבר הציע לו אותו תמורת 65,000 ₪.

בעקבות כך, התקשר הנאשם 2 לנאשם 4, בזמן שהסוכן שומע את השיחה. הסוכן אמר לנאשם 4, כי מחירו של הנשק המוסב גבוה וסוכם כי נאשם 4 יבדוק את הנושא עם אנשיו. עוד באותה השיחה, ובלי קשר לבדיקתו של נאשם 4, סיכמו הסוכן, הנאשם 2 והנאשם 4, כי הסוכן יקנה מהם את הנשק המוסב בשעה 19:00, באופן שהסוכן, מאי והנאשם 2 ייסעו לקחת את הנשק המוסב מביתו של הנאשם 4 בחיפה.

עוד באותו היום, סמוך לשעה 8:00, נסעו הסוכן, הנאשם 2, ואדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, מכיוון כפר מוסמוס אל מקומות שונים בצפון הארץ, בין היתר לעיר עראבה. בעיר עראבה פגשו הסוכן ונאשם 2 שני אנשים שזהותם אינה ידועה למאשימה, אשר הציעו לסוכן מגוון כלי נשק. בדרכם חזרה לכפר מוסמוס, הודיע הנאשם 2 לסוכן כי עסקת הנשק תתבצע בביתו של הנאשם 2, לאור כך שנאשם 4 נמצא בכפר מוסמוס.

בהמשך למתואר לעיל, ובמסגרת עסקת הנשק, סמוך לשעה 19:30 הגיעו הסוכן ומאי ברכב לביתו של הנאשם 2. הסוכן נכנס לביתו של הנאשם 2, שם נכחו הנאשם 2 ושני אנשים נוספים, אשר שאלו את הסוכן אם הכסף אצלו, ומשהראה להם את הכסף, הראו לו חפץ הנחזה להיות נשק מסוג M16, שלאחר בדיקת הסוכן התגלה כלא תקין.

הסוכן הביע את מורת רוחו מהתנהלותו של הנאשם 2. בתגובה לכך הנאשם 2 שוחח עם הנאשם 4 בשיחת וידאו, ונאשם 4 הציע למכור לסוכן את הנשק השני תמורת 90,000 ₪. הסוכן הסכים, וכעבור זמן מה הגיע הנאשם 4 לביתו של הנאשם 2.

בהמשך, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, קשרו הנאשמים 2, 4 ו-5 קשר לפשע לבצע עסקת נשק, במסגרתה ימכרו לסוכן בצוותא חדא את הנשק השני (המקורי).

כחלק מהקשר בין הנאשמים 2, 4 ו-5, במקביל או בסמוך, נהג הנאשם 1 ברכב מסוג טויוטה בעיר אום אל פחם, כשהוא מחזיק, נושא ומוביל, חפץ דמוי רובה סער M16, שתי מחסניות המהוות אביזר לנשק, כשבתוך כל מחסנית 20 כדורים המהווים תחמושת לנשק בתיק.

בשלב מסוים, סמוך לשעה 22:35, שוטרי סיור מתחנת אום אל פחם, אשר באותה העת היו במשמרת בניידת משטרתית כחול לבן, זיהו את הרכב מאיץ לאחר שהבחין בהם. בעקבות כך, השוטרים כרוזו במערכת המשטרתית לרכב שבתוכו הנאשם 1 לעצור, אך הוא לא נשמע להוראות והחל בהימלטות עם הרכב. במהלך בריחתו, נאשם 1 זרק את התיק.

בגין חלקם במעשים אלו, הנאשמים 4-5 הורשעו בעבירה של קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין.

הסדר הטיעון וטענות הצדדים

6. בפתח הישיבה לשמיעת ראיות שנועדה ליום 7.11.2022, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשמים, ובכללם נאשמים 3-5, יודו בכתב אישום מתוקן ויורשעו. בעוד שלגבי נאשמים 1-2 לא הייתה הסכמה לעניין העונש, לגבי נאשמים 3-5 הוסכם להסתפק בימי מעצרו בצירוף מאסר מותנה על העבירה בה הורשעו.

7. בא-כח המאשימה ביקש לקבל את הסדר הטיעון וציין בטיעונו כי כתב האישום תוקן באופן מהותי ביחס לנאשמים 3-5, וכי התיקון נעוץ בקשיים ראייניים משמעותיים "שהתגלו לאחר הגשת כתב האישום ובחודשים האחרונים". לצד דברים אלו, טען ב"כ המאשימה כי אין להקל ראש בעבירה בה הורשעו נאשמים 3-5, משום שמדובר בקשירת קשר לביצוע עבירות נשק. כמו כן, ב"כ המאשימה ציין כי הנאשמים היו נתונים במעצר ממשי ולאחר מכן שוחררו למעצר באיזוק, אשר הוסכם שיוסר עם הצגת ההסדר.

8. בא-כח הנאשמים ביקשו לקבל את הסדר הטיעון בהיותו ראוי, וצינו כי ההסדר הושג לאחר שהוצגו למאשימה קשיים ראייניים שהובילו לתיקון משמעותי בכתב האישום. כמו כן, הדגישו הסנגורים את תקופות המעצר הממושכות שהנאשמים 3-5 היו נתונים בהן והמעצר באיזוק אלקטרוני לאחר מכן. נוסף לכך, הפנו הסנגורים לכך שלנאשמים 3-5 אין הרשעות קודמות.

הכרעה

9. הצדדים הגיעו להסדר טיעון שכולל עונש מוסכם "סגור". אין צורך להרחיב והדברים ידועים, בית המשפט לא ידחה בנקל הסדר טיעון לעונש שמובא לאישורו. עמדה זו מבוססת על שיקולים כבדי משקל התומכים במוסד הסדרי הטיעון ובכללם, מתן ביטוי לאינטרס ההסתמכות של הנאשם החותם על הסדר ואי פגיעה במעמד ההסדר כמכשיר אכיפה (ע"פ 2021/17 **מצגר נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 והאסמכתאות שם (30.4.2017)), לצד דברים אלו, יש לזכור כי בבוא בית המשפט לשקול אם לאשר הסדר טיעון, לא יהיה כבול בהסדר, ועליו לבחון אם ההסדר שהובא לפניו הוא ראוי. בע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(1) 577, 605 (2002) נקבע כי בחינת ההסדר תיעשה על פי "גישת האיזון הראוי", שלפיה יש לבחון אם בהסדר התקיים איזון "**בין טובת ההנאה הצומחת לנאשם מהסדר טיעון לעניין העונש, לבין אינטרס הציבור כפי שהוא בא לידי ביטוי בעונש שבית-המשפט גוזר**", אך בה בעת יש לתת להסדר משקל משמעותי (שם, עמ' 606-607). כמו כן, נקבע כי על מנת לקבוע אם התקיים האיזון הראוי, על בית המשפט לבחון את העונש המוסכם בהסדר הטיעון אל מול העונש שהיה נגזר על הנאשם לולא הסדר הטיעון, ומהי מידת ההקלה שניתנה לו עקב הסדר הטיעון.

10. תיקון 113 לחוק העונשין מחייב כידוע מהלך מדורג לגזירת העונש, שכולל מספר שלבים, אשר עיקרם קביעת מתחם עונש הולם ולאחר מכן גזירת העונש בתוך המתחם (ראו בין היתר: ע"פ 1127/13 **גברזניי נ' מדינת ישראל**

113 ברם, תיקון 113 לא מתייחס להסדרי טיעון. עם זאת, בשורה של פסקי דין נקבע כי העקרונות שלפיהן יש לדון באישור ההסדר, שרירים וקיימים גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 2745/18 **אבו שארב נ' מדינת ישראל**, פסקה 14 (8.8.2018); ע"פ 921/17 **זעילה נ' מדינת ישראל**, בפסקה 16 (28.5.2017); ע"פ 512/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (4.12.2013) (להלן: ע"פ 512/13)).

11. אשר לשאלה אם בבוא בית המשפט לבחון הסדר טיעון, יהא עליו לקבוע במדויק את מתחם העונש - בפסיקת בית המשפט העליון אין מענה חד וברור, ובעניין זה נשמעו מספר דעות (ראו סיכום הדברים בע"פ 2454/18 **שיינברג נ' מדינת ישראל** (6.12.2018); וראו גם: ע"פ 8109/15 **אביטן נ' מדינת ישראל** (9.6.2016)). יוער כי לרוב, פסיקת בית המשפט העליון בשאלה זו מתייחסת להסדר שכולל "טווח" ולא עונש "סגור". הדבר נעוץ בהיעדר ערעורים במקרה שבית המשפט מקבל את ההסדר, ואם בית המשפט לא מקבל את ההסדר ממילא הוא נדרש לקבוע מתחם עונש. לעמדתו, לצורך השאלה אם יש לקבוע מתחם אם לאו, אין נפקות בין הסדר טווח לבין הסדר שכולל עונש מוסכם. יתרה מכך, דווקא בעונש סגור שמצמצם את שיקול הדעת של בית המשפט, קיים צורך לבחון את ההסדר בפריזמה של מתחם העונש.

12. כאמור, בבית המשפט העליון הובעו דעות שונות לגבי השאלה אם יש לקבוע מתחם עונש כאשר מוצג הסדר. לפי דעה אחת, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם כרגיל (ראו למשל: ע"פ 512/13, פסקה 9 (4.12.2013); ע"פ 2021/17 **מצגר נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 (30.4.2017); ע"פ 1548/18 **גיא נ' מדינת ישראל** (28.11.2018)). בע"פ 6197/20 **מדינת ישראל נ' גולאני**, פסקה 16 (28.11.2021), ציין כב' השופט י' אלרון דברים אלו:

"בית משפט זה נדרש זה מכבר לפרשנות 'מערכת היחסים' בין הוראות התיקון לבין קיומו של הסדר טיעון, וקבע כי קיומו של האחרון אינו מבטל את תחולת ההוראות שנקבעו במסגרת התיקון. היינו: אף אם יש הסכמה בין הצדדים לטווח ענישה, שהוא תוצאה של כוח מיקוח הצדדים, על בית המשפט לבחון את מתחם הענישה, המהווה קביעה נורמטיבית בדבר האיזון הראוי שנקבע על ידי המחוקק" (ראו גם: ע"פ 8622/21 **הולר נ' מדינת ישראל; ע"פ 512/13; ע"פ 1548/18 **גיא נ' מדינת ישראל**, פסקה 19 (28.11.2018)).**

לפי דעה שנייה, במקרים מסוימים בהם העונש נופל בבירור בתוך מתחם הענישה, אין צורך להרחיב בקביעת המתחם (ראו למשל: ע"פ 6943/16 **גלקין נ' מדינת ישראל**, פסקה 3 (28.1.2018)). לפי גישה זו, גם במקרים בהם נדרש לקבוע מתחם, יש לקבוע מתחם בצורה "רכה". בע"פ 1901/19 **אסולין נ' מדינת ישראל** (31.5.2020), ציין המשנה לנשיאה כב' השופט הנדל דברים אלו:

"השאלה האם בית המשפט רשאי לקבוע את מתחם הענישה חרף קיומו של הסדר טיעון, והאם ראוי שיעשה כן. כשלעצמי סבורני כי יש להשיב על כך בחיוב, אולם נדרשת זהירות. רוצה לומר, בית המשפט אינו קובע מתחם במובן הפורמלי שנקבע בתיקון 113, אלא לשם קבלת מידע והקשר לעונש שראוי לקבוע בהסדר טווח. מתחם

כזה עשוי לסייע. ברם, על בית המשפט לקבוע את המתחם בצורה 'רכה'. הטעם לכך הוא קיומן של סיבות מגוונות שיכולות להוביל להחלטת המדינה להגיע להסדר. טול, לדוגמא, מקרה שבו המדינה מסכימה להסדר טיעון בשל שיקולים ראייתיים. במצב כזה נכון יותר להעניק משקל להודיה ולהסדר. אין זה אומר שבית המשפט חייב לקבל את ההסדר באופן מוחלט, אך העונש בתוך המתחם עשוי להיות פחות חשוב, גם אם הוא עדיין בעל משקל. שיקול נוסף הוא הרצון למנוע, למשל, את עדות נפגעת עבירת מין בבית המשפט".

13. לעמדת, יש להבחין בין שאלת הצורך לבין שאלת הדרך. כשלעצמי, אינני סבור כי ניתן לפסוח על התייחסות למתחם העונש ההולם. ראשית, כדי לבור את המקרים הברורים הנפלים בגדר מתחם העונש, יש לדעת מהו מתחם העונש, ולשם כך יש לקבוע מה גבולותיו. שנית, קביעת סבירות ההסדר והשאלה אם הוא עומד בנוסחת האיזון, מחייבת את בית המשפט לבחון את העונש המוסכם בהסדר הטיעון אל מול העונש שהיה נגזר על הנאשם לולא הסדר הטיעון, ומהי מידת ההקלה שניתנה לו עקב הסדר הטיעון. בקביעת המתחם יש אפוא כדי להעמיד בפני בית המשפט כלי הערכה יעיל לבחינת סבירות הסדר הטיעון (ע"פ 4301/15 פ"פ **פינטו נ' מדינת ישראל** (5.1.2016)); אורן איל-גזל "העונש ההולם לא תמיד יהלום" **עורך הדין** 70 (אוקטובר 2013)). דומה שההידרשות למתחם העונש עשויה לסייע לצדדים להציג הסדר ראוי לבית המשפט. שלישית, קביעת מתחם גם במקרה של הסדר עשויה להגביר את השקיפות באופן שהציבור זוכה לדעת בבירור את מידת ההקלה לה זכה הנאשם בשל הסדר הטיעון (עניין **פלוגי**, פסק דינו של כב' השופט מלצר (4.12.2013)).

14. השוני בהתייחסות למתחם העונש בגזירת העונש בהליך "רגיל" שלא במסגרת הסדר טיעון, לעומת גזירת העונש כשמוצג הסדר טיעון, אינו בעצם קביעת המתחם. בשני המקרים יש לקבוע את מתחם העונש ההולם. השוני מתבטא במידת הפירוט הנדרשת על ידי בית המשפט. במקרה בו קביעת המתחם נעשית כדי לבחון הסדר, לא נדרשת מבית המשפט הנמקה רחבה ופירוט רב, אלא די בהנמקה קצרה. זאת משום שבחינת העונש המוסכם בהסדר הטיעון אל מול העונש שהיה נגזר לולא ההסדר, היא רק שיקול אחד ממכלול השיקולים שעל בית המשפט לבחון. יתרה מכך, במסגרת בחינת ההסדר בית המשפט נדרש לשיקולים שונים, שחלקם לא ניתן לשבץ בשיקולים אליהם בית המשפט נדרש בקביעת מתחם העונש או ולעיתים אף בקביעת העונש. בראשם של שיקולים אלו, קשיים ראייתיים, הרצון לחסוך עדותם של עדים בעבירות מסוימות כגון עבירות מין ועוד.

15. הנאשמים 3-5 הורשעו בעבירה של קשירת קשר, שתכליתה למנוע קשר עברייני כשהוא באיבו, אשר ביסודו פעילות עבריינית עתידית. מושא הקשר במקרה שלנו - פעילות עבריינית הקשורה בנשק ובסחר בנשק. על כוחה ההרסני והמשחית של תופעת הנשק הבלתי חוקי, אין צורך להרחיב (עיינו בין היתר ע"פ 4103/22 **מדינת ישראל נ' אמן** (6.11.2022)). למרבה הצער, הדירה של תופעת החזקת הנשק נשמעים באופן ברור וצורם, תרתי משמע, מדי שבוע אם לא מדי יום. באישום השני, מתוארת פעילות עבריינית מועטה יחסית של נאשם 2 במסגרת הקשר, והיא מוצאת ביטוי בכך שנערכה שיחת טלפון בין נאשם 2 לנאשם 3, בה נקשר קשר לבצע עסקת נשק, במסגרתה הנאשמים 2 ו-3 יספקו לסוכן נשק.

גם נאשמים 4 ו- 5 הורשעו בעבירה של קשירת קשר. בעוד שניתן לומר כי המעשים המיוחסים לנאשם 5 הם מועטים יחסית, מעשיו של נאשם 4 במסגרת הקשר היו משמעותיים יותר. באישום הרביעי תואר כי נאשם 2 ערך שיחת טלפון עם נאשם 4 בנוכחות הסוכן, וזה האחרון אמר לנאשם 4 כי מחיר הנשק המוצע גבוה, ואף סוכם כי נאשם 4 "יבדוק את הנושא עם אנשיו". במקביל אף סיכמו הסוכן, נאשם 2 ונאשם 4, כי הסוכן יקנה מהם נשק ומקום "המסירה" היה ביתו של הנאשם 4 בחיפה, אך המקום שונה. כמו כן, נערכה שיחה חזותית בה נאשם 4 הציע למכור לסוכן נשק אחר, בשל מורת רוחו של הסוכן מהנשק שהוצג לו. לגבי נאשם 5, צוין כי נאשמים 2, 4 ו-5 קשרו קשר לפשע לבצע עסקת נשק, במסגרתה ימכרו לסוכן בצוותא חדא נשק, וכי כחלק מהקשר בין הנאשמים 2, 4 ו-5, הוביל נאשם 1 נשק ותחמושת.

לגבי נאשם 4, אף ניתן לומר כי קיים חוסר הלימה בין התיאור העובדתי בכתב האישום לבין העבירה שיוחסה לו בכתב האישום המתוקן.

בנסיבות אלו, מתחם העונש הראוי כולל ברף התחתון מאסר בפועל למשך מספר חודשים ועד 24 חודשי מאסר בפועל לצד עונש צופה פני עתיד (ראו והשוו: ע"פ 5295/15 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.2015) - שם נקבע מתחם שנע בין 6 חודשי מאסר לבין 15 חודשי מאסר; ע"פ 6985/12 אחמד נ' מדינת ישראל (17.3.2013) - שם הוטל עונש של 8 חודשים; ע"פ 8866/11 חאג' נ' מדינת ישראל (22.03.2012) - שם הוטל עונש של 9 חודשי מאסר בפועל; וראו גם: ת"פ (מחוזי ב"ש) 44981-12-21 מדינת ישראל נ' אלנברי (22.03.2022); ת"פ (מחוזי מרכז) 25639-03-21 מדינת ישראל נ' תאיה (25.01.2022); ת"פ (מחוזי חיפה) 58701-01-20 מדינת ישראל נ' דרויש (17.09.2020)).

לשלמות התמונה, בכל הקשור לשיקולים שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה, נציין כי לנאשמים 3-5 אין הרשעות קודמות, והם היו נתונים במעצר ממשי תקופות לא מבוטלות ולאחר מכן במעצר באיזוק.

16. בבואי לשקול את ההסדר שהוצג, נתתי את דעתי אפוא לשיקולים הנוגעים לחומרה הטמונה בתוכן העברייני של הקשר שהנאשמים ביקשו לקדם - העיסוק בנשק, ולשיקולים שבאינטרס הציבורי; כמו כן נתתי את דעתי לנתון המרכזי החשוב - כי המדובר בהסדר טיעון אשר מבטא הסכמה של הצדדים לגבי העונש. זאת ועוד, הנימוק המרכזי שהוצג על ידי הצדדים, אשר הביא אותו לגיבוש ההסדר הוא קיומם של קשיים ראייתיים, וזהו שיקול שעל בית המשפט לשקול (ראו: ע"פ 1222/22 מדינת ישראל נ' נאצר, פסקה 13 (23.6.2022); ע"פ 5779/14 אלגזי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (5.2.2015); ע"פ 6210/13 גונן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (14.11.2013)). במקרה זה הקשיים הראייתיים הם שיקול משמעותי עוד יותר, שכן כעולה מטיעוני המאשימה, אין המדובר בקושי שהיה קיים עת הוגש כתב האישום אלא בקשיים ראייתיים "שהתגלו לאחר הגשת כתב האישום ובחודשים האחרונים".

17. זאת ועוד, הנאשמים 3-5 היו נתונים במעצר ממשי מאחורי סורג ובריה לתקופות ממושכות. נאשם 3 היה נתון במעצר מיום 7.3.2022 ועד ליום 3.10.2022 - משך 211 ימים (כשבעה חודשים); נאשם 4 היה נתון במעצר מאחורי סורג ובריה מיום 7.3.2022 ועד ליום 13.7.2022 - משך 129 ימים (כארבעה וחצי חודשים); ואילו נאשם 5 היה במעצר מיום 7.3.2022 ועד ליום 11.7.2022 - משך 127 ימים (כארבעה וחצי חודשים). זאת ועוד, ממעצר ממשי

מאחורי סורג וברית, עברו הנאשמים למעצר באיזוק עד ליום 7.11.2022, מועד הצגת ההסדר. נראה אפוא כי הנאשמים היו נתונים במעצר תקופות לא מבוטלות, שאף נופלות לגדר מתחם העונש שנקבע, גם אם בקצהו התחתון.

18. לפיכך, נראה כי העונש המוסכם אליו הגיעו הצדדים, נופל בגדר מתחם העונש ההולם, ומכאן נראה כי ההסדר סביר ומקיים את האיזון הנדרש בין האינטרס הציבורי לבין השיקולים הקשורים בנאשמים. גם אם העונש חורג במעט מהרף התחתון של המתחם, יש לזכור את הקשיים הראייתיים עליהם הצביעה המאשימה, ובעניין זה נאמנה עלי הצהרתה לגבי קיומם של קשיים, ודגש מיוחד יש לשים על כך שמדובר בקשיים שנוצרו לאחר הגשת כתב האישום.

19. עם זאת, מצאתי קושי בכל הקשור באופן בו ניסחו הצדדים את הסכמתם לעניין הטלת העונש צופה פני העתיד. הצדדים ביקשו להטיל עונש מאסר על תנאי "על העבירה בה הורשעו" הנאשמים. ככל שכוונת הצדדים היא קביעת תנאי אך ורק על עבירת קשר לפשע, אין לקבל עמדה זו. זאת משום, שמעצם הגדרתה עבירת הקשר היא עבירת מסגרת, שכן הסיכום העברייני יכול להיות לגבי קשת רחבה מאוד של פעילות עבריינית. נראה אפוא כי בנסיבות המקרה, בהינתן מושא הקשר, ראוי להטיל מאסר על תנאי גם על עבירות נשק.

גזר הדין

20. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמים את העונשים כלהלן:

נאשם 3 - מאסר בפועל לתקופה של 211 ימים בניכוי ימי מעצרו מיום 7.3.2022 ועד ליום 3.10.2022. המשמעות היא כי הנאשם ריצה את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו.

נאשם 4 - מאסר בפועל לתקופה של 129 ימים בניכוי ימי מעצרו מיום 7.3.2022 ועד ליום 13.7.2022. המשמעות היא כי הנאשם ריצה את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו.

נאשם 5 - מאסר בפועל לתקופה של 127 ימים בניכוי ימי מעצרו מיום 7.3.2022 ועד ליום 11.7.2022. המשמעות היא כי הנאשם ריצה את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו.

על כל אחד מהנאשמים 3-5 - 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי כי לא יעבור בתוך שלוש שנים, עבירה בה הוא הורשע בתיק זה, או עבירה לפי 144 לחוק העונשין, ויורשע בה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ט חשוון תשפ"ג, 13 נובמבר 2022, בנוכחות הנאשמים 3-5 וב"כ הצדדים.

עמוד 8

